

prøve på det nu, må argumentationen nu med forstærket kraft være, at medmindre Irland ratificerer Nicetraktaten ved en ny folkeafstemning, kan udvidelsen ikke finde sted.

Det synes jeg er en meget interessant diskussion. Som jeg tidligere har nævnt, kan den jo alene bruges til én af to ting: enten til at forsøge at presse irerne til at ratificere Nicetraktaten mod irernes ønske, eller også er det et spørgsmål om, at man, hvis ikke ambitionen med udvidelsen sker fyldest, kan sige, at det var irernes skyld. Jeg synes i virkeligheden, at begge dele er dybt usmagelige.

Derfor vil jeg gerne også i forhold til den debat, jeg havde med fru Charlotte Antonsen, spørge regeringen om, hvad man egentlig har af kommentarer til den situation, og til de udsagn, der var tidligere, da Folketinget skulle ratificere Nicetraktaten, for at udvidelsen kunne finde sted.

En ting er selvfølgelig det formelle omkring Nicetraktaten og konsekvenserne af en ratifikation eller det modsatte, men det, der reelt i forbindelse med den situation er langt vigtigere, er jo det, som den manglende ratifikation af Nicetraktaten i Irland er udtryk for, nemlig den store folkelige skepsis over for et stadig mere forpligtende europæisk samarbejde.

Det, folkeafstemningen i Irland og også tidligere folkeafstemninger i Danmark nemlig har synliggjort, er, at der er et meget, meget stort skel mellem det politiske niveau, som arbejder på fuld damp for større EU-integration, større EU-udvidelse osv., og så den befolkning eller de befolkninger, som skal leve med disse beslutninger.

Det kan godt være, at det ikke bliver så synligt i dagligdagen, når vi som i dag har en debat herinde eller vi diskuterer EU-politik i Europa-udvalget og diskuterer de konkrete direktiver og sådan noget, men når der er folkeafstemninger, kommer det jo klart for dagen. Det har det gjort i Danmark. Det har det også gjort de andre steder, hvor der har været folkeafstemning. Irland er et eksempel, Frankrig er også et eksempel, hvor man kun lige med det yderste af neglene fik et ja hjem ved den folkeafstemning, de tidligere har holdt om EU.

Når vi snakker om udvidelsen, er det jo helt afgørende, at vi sørger for, at en udvidelse sker på baggrund af en forståelse i befolkningen og et ønske fra befolkningens side, og ikke fordi noget nyt bliver trukket ned over hovedet på befolkningen.

Vi har et problem blandt EU-landene i dag. Det er ikke sikkert, at det kan løses i forbindelse med det her, men det, vi dog kan sikre, er, at man i forbindelse med udvidelserne sikrer, at de lande, der kommer ind, kommer ind på baggrund af et folkeligt ønske i de lande, og ikke fordi der alene er et politisk niveau, der ønsker medlemskabet.

I forhold til EU-landene selv vil jeg dog lige gøre den bemærkning, at det var meget urovækkende at opleve den forargelse, der bredte sig også her i Danmark, da den tyske kommissær i sin tid foreslog, at Tyskland skulle have en afstemning om udvidelsen. Altså det, at man skulle spørge befolkningen, var dog noget af det værste, kunne vi forstå på de kommentarer, der kom.

Nu kommer vi så med et stilfærdigt ønske om, at man i forbindelse med udvidelsen også fra det danske formandskabs side interesserer sig lidt for at sikre, at udvidelsen sker med lande, hvor befolkningerne udtrykker et ønske om udvidelsen. Det kan f.eks. ske ved, at man siger, at udvidelsen naturligvis kan gennemføres, når man i det enkelte ansøgerland har vist ønsket om medlemskab gennem en folkeafstemning, hvor man sikrer, at befolkningen bakker op om politikernes ønske.

Her har jeg så et andet spørgsmål til regeringen. Det er nemlig, om regeringen kan oplyse her under debatten i dag, hvilke ansøgerlande der p.t. har bestemt sig for at ville holde folkeafstemning. Vi har tidligere fået et skriftligt svar i Folketinget på det spørgsmål, men det er ved at være noget gammelt. Det kan være, at der er nye oplysninger herom.

Den anden ting, som jeg vil nævne, som jo er særdeles vigtigt i de her år, er det her med forfatningsdiskussionen. Hvad er det for et EU, der så tegner sig i forhold til i givet fald 10 nye medlemslande, altså 25 medlemslande og måske på et tidspunkt 27 medlemslande? Hvordan *kan* sådan et samarbejde udvikle sig? Hvordan *må* det nødvendigvis udvikle sig?

Her er det Dansk Folkepartis overbevisning, at den eneste måde, man på sigt kan sikre et ordentligt samarbejde i EU med så mange medlemmer, er gennem et mere fleksibelt samarbejde, der i højere grad beskytter nationernes egne forhold, der sikrer, at man i nationerne kan vedtage ting, som er i tråd med det, befolkningerne vil i det pågældende land.